

רוזנבוים בימי זוהרו

צור בייש : שרון בלי הקדשה

שהרי צור היה איתי בכל השיחות עם הגרמנים. שלחתי לברון שליחים, כדי ש- יחכה עד שנוציא את הכסף, אפילו את עורך-הדין האישי שלי ב'נבנה, סיקלונוב, שלחתי אליו, והוא השיב שלא מעניין אותו כלום - רוזנבוים רוצה ונגב ונוכל ומקומו בכל! והגרמנים ניצלו זאת כדי להתחמק מן התשלום!

עכשיו כבר הוגש הדין-השבון של רואי-החשבון של הבנק. כלל החובות של הבנק הוא 600 מיליון פרנק. א 250 מיליון דולר, מזה 35 מיליון דולר של

לא הסכמתי לחתום שהונתי בזדון, אפילו לא למען צבי רכטר!

ישראלים. אתה אומר שלא יכול להיות סכום כזה גדול? בטח שאני בטוח! 35 מיליון דולר, ולא 19-20. לא, לא אומר של איזה מוסדות. אינני מגלה שמות, ואינני רמאי.

אתה יודע, לפני כמה שבועות שלחו אלי שליח וביקשו שאציל את צבי רכטר. צבי הוא חבר טוב וידיד, ולמענו אני מור כן לעשות הרבה. כששליח שלו ביקש את השטרות של סולל-בונה, נתתי. ביקשו ש- אתן הצהרות בקשר לערבויות הבנקאיות שנתן לי - הסכמתי לתת. אמ-כי שמכתי שאחרי-כך הוא השמיד חלק מן המיסמכים שנתתי לו ולא נתן אותם למישרה. אבל השליח המיוחד הזה בא ואמר לי: "טי- בור, אתה בין כה וכה אבוד, לפחות תציל את צבי. תאשר בכתב שהוצאת ממנו את הערבויות ואת השטרות הנוספים לביטחון, במירמה, תחתום שרימית אותם, מה איכפת לך? פעמיים לא תשב בכלא, ואילו הוא ייצא מן הבוקר."

גיישתי את השליח מביתי. לבקש ממני שאחתום שעשיתי רמאות? הרי כתוב "ואהבת לרעך כמוך" - והכוונה היא שלא תעשה למען רעך מה שלא תעשה גם למען-אחתי! ואני לא ארמה ואחתום שהונתי בזדון! אפילו לא למען צבי רכטר!

(המשך וידויו של טיבור רוזנבוים - משבוע הבא).

הכרתי אותו? הפגיש אותנו סקיד גבוה באוצר הגרמני, שעבר אחרי-כך לעבוד עם היינקאל.

בשעת המשאומתן אמרתי ליינקאל ש- אני לא זקוק להשקעה שלהם במניות של 30 מיליון פרנק, שתמורתן קנו 33% ב- מניות ומחצית נזכויות ההצבעה. אני זקוק לו לפיתרון בעיית התברות הוואדוציות לטווח ארוך, והוא לקח על עצמו את ה- אחריות לכך. הם ביקשו שלא אכניס למאזן את ההשקעות הוואדוציות, אך רשמו לי- ידיעתם כי יש לי כספים ממוסדות יש- ראלים להשקעות לטווח ארוך, והם הב- טיחו כיסוי.

אתה לא מאמין? הנה, קרא! (הוא מגיש מיכתב החתום עליידי היינקאל עצמו ו- המופנה אל עורך-הדין של רוזנבוים, לליב, מיום 22.10.74).

וזה תמצית המכתב: "טיבור רוזנבוים הודיע לי כי לבנק ולבעלי-המניות שלו יש שורה של השקעות לזמן ארוך - אדמות באיטליה, שווייץ ומיפעלים בישראל - והסכמנו כי השקעות אלו, לפי בקשתנו, לא תוכנסנה למאזן. רוזנבוים קיבל מאי- תנו אישור למימון-ביניים של 100 מיליון פרנק שווייציים. הוא הודיע לנו כי מימון חברות אלו בא מכספי לקוחות או מוס- דות ישראלים. המיבנה הזה של השקעות נפרדות בבנק ובחברות הוואדוציות בא להעמיק את היחסים בין הבנק למוסדות הישראליים, ולתת מישענת כלכלית לקב- צה הישראלית.

ברור לנו כי השילוב בין הבנק והקבור צה הוא עובדה. כיוון ששילוב זה בין ה- בנק לקבוצה הוואדוצית הוא בין הנאי- הקנייה, הבנק המחויי של הסן צריך לע- מוד לימינו של רוזנבוים בבעיות אלו. אני עצמי הודעתי זאת לרוזנבוים כמה פעמים, וכך גם נשיא הבנק, אוסוואלד (ראש-מ- שלת הסן), והודעתי זאת גם לשאר מנהלי הבנק של הסן."

לה דיברתי המכתב. בסוף יולי 1974, לפי החוק השווייצ, הייתי צריך ל- החזיר לבנק 35 מיליון דולר, שהבנק היל- וזה לקבוצת הוואדוציות. אמרתי לצור ש- יש לי שתי אפשרויות - ללכת לפינחס ספיר, או לבנק הגרמני. צור יעץ שאלך לגרמנים, והלכתי, והם הבטיחו לעזור לי.

אבל בינתיים התחלף המנהל של הבנק, כי הבנק הפסיד 2 מיליארד מארקים ב- עסקים שונים. אני לחצתי על צור, שהור- פיע בשם ממשלת ישראל, למהר לקחת מן הגרמנים את הכסף, לפני שיתחרטו. אוסוואלד, ראש הממשלה, צעק על ה- מנהל החדש בריקר שיעמוד בהתחייבות וישלם לי את הכסף. אני האמנתי בצור להלוטין. אומנם צרם לי העניין שהוא ביי- קש פעם, וקיבל, 15 אלף דולר כהוצאות על מילווה שסידר לי, והיה עוד מיקרה שקצת צרם: קניתי לו מתנה ליובל ה-50 שלו, שעונויזהב תוצרת פאטק-פיליפ. אנו הסוכנים של המיפעל בישראל, באמצעות החנויות הפטורות-ממכס, ומקבלים ש- ער נים בהנחה. כל שעון עולה לנו רק כמה אלפי דולרים. צור סירב לקבל את השעון כל עוד לא מחקתי מעליו את ההקדשה!

כאן התערב הברון רוטשילד, והרס את הכל. כשהוא הכריז שאני נוכל, הוא נתן לגרמנים הזדמנות לא לשלם, שכן למה למהר לקיים התחייבות למי שהברון או- מר שהוא נוכל? מה הפריע לברון לחכות עד שיתנו את הכסף, ואו להגיש את ה- תביעות נגדיו? הוא היה יכול להכניס אור-

כלל חובות הבנק 250 מיליון דולר - מזה 35 מיליון של ישראלים!

תי לכלא אחרי שהייתי מוציא מהגרמנים כ-35 מיליון דולר, ואו היינו מצילים שמור- נה אלפי מפקדים יהודיים בכל העולם מהפסדים!

צור בגד בי ועבר אל הברון, והתחיל להשימץ אותי לפני הברון כדי לנקות את עצמו. אני בטוח שהוא סיפר עלי דברים אימיים בקשר לעיסקה עם הגרמנים, כי אילו שילמתי שוחד, והברון האמין לו.

מהו למען הארץ, אבל זו היתה כנראה תאוות-הכבוד. אולי היה בי יצירה-רע להיות חשוב. אני הרגשתי שאני מקריב את חיי למדינה ולסוכנות, ובעצם זו היתה חולשה אנושית של תאוות-כבוד, והיא העבירה אותי על דעתי. אם הייתי מקדיש אותו הזמן לניהול עסקי, לא הייתי היום במצב הנוכחי. סתתי מליבריה לקונגרו, משם לוועדה-הסועל הציוני ומשם להמיי- רחי, ומשם למישרדה-ביטחון - חייתי ב- אוורון ומסרתי את ניהול עסקי למי ש- מסרתי, וכך יצא מה שיצא כיום.

כל הצרות הלחו בשנת 1971, כשנוכחתי שההשקעה ברומא היא כישלון גדול, וכס- פים מסויימים שסיסו אותי היה צריך למ- סור לארץ, והמוצא היחידי היה למצוא שותף מתאים. (רוזנבוים מתכוון להשקעתו יחד עם קבוצת לוגימ-ורבורג-מנטלו באד- מות מדינה-ריאלי שליד רומא, השקעה ספקולטיבית באדמות בית-המלכה האי- טלקי, שנעשתה בתיקווה כי ישונה ייטודה של הקרקע מפארק לבנייה. הוא הש- קיע 60 מיליון דולר בעיסקה. אשר לכס- פים שהיה צריך למסור לארץ: הכוונה ל- כספי "קרן ליידי דייוויס", שנגנבו עליידי האחים בלוטפילד והשקעו בבנק של רו- זנבאום - 40 מיליון דולר בסך-הכל. ב- שנת 1971 נודע הדבר לטפיר, והוא הכ- ריח את בלוטפילד, באמצעות רוזנבאום, להעביר את הכספים לייטודס החוקי - מדינת ישראל, 14 מיליון דולר הועברו באותה שנה, והיתר היו צריכים להיות מור- עברים תוך כמה שנים. נפילת הבנק גר-

משה נסים החיכ אמר : קיבלתי דירות למכירה

מת, כמוכן, לאובדן הפרש בן 26 מיל- יון הדולר. כל הפרשות הללו תוארו ב- הרחבה, ולראשונה, בגיליונות קודמים של "העולם הזה".

ל פי בקשת אנשים מסויימים, יצא או אהוד אבריאל לרומא לעזור לי לממש את אותה ההשקעה. היה לי שותף ברומא, ב-10%, מוסד רציני, שרצה שאמ- כור את רומא טוב, זו היתה מריטית-עצבים איימה. יום אחד נן נמכר, למחרת לא נמכר וכן הלאה, ראיתי שלא יהיה מגוס ממכירת רומא בתנאי הינם, והיפסחתי שר- תף עם גיבוי שימנע ממני את המכירה. כך מכרתי את גישמתי לגרמנים.

היתה לי מילחמה קשה מאד עם עצמי, עד שהסכמתי למכור להם. אני, שאיבדתי את כל מישפחתי באשווייץ, זו המזכרת ש אני נותן להם? כנס היחיד של הורי (בוכה) עושה שותפות עם הגרמנים?! אבל אמרתי שכדאי בכל-ואת למכור להם, על-מנת שהמשקיעים שנתנו בי אמון והש- קיעו את כספם בי, לא יפסידו. בנק לאומי והברון אדמונד רוטשילד סירבו להיות שותפים, והבנק המחויי של הסן, בין ה- גדולים בגרמניה, כן רצה.

מנכ"ל הבנק של הסן, פרופסור וויליאם היינקאל, רצה להיות הסלבאך שני (ולטר הסלבאך הוא נשיא בנק האיגודים המיק- צועיים הגרמני. השקיע ותרם מאות מיל- יוני מארקים בישראל, עוזר רבות לישראל ונהנה בה מכבוד רב). הוא בא ארצה, רצה להיות חברי-כבוד באוניברסיטה, איך

שלושה-רבעים מהכסף הזה חילקתי לאחר- רים. הכוש האישי היחידי שיש לי בישי- ראל זו דירתם שבירושלים. לפני כמה שנים בא אלי חברי-הכנסת משה נסים, לאחר שחותנו, יצחק קורן, המליץ עליו. ניסים אמר לי שהוא שוכן למכירת דיר- רות של אברהם עופר, מנכ"ל חברת שייכון עובדים, ויש לו למכירה חמש דירות ב- ירושלים. קניתי ממנו בירושלים דירה, שעלתה לי אז 42 אלף-לירות. לא קניתי בית כמו של גולדמן ואחרים, אלא דירה רגילה, מול מלון מוריה, ליד דירות של אנשי אוניברסיטה.

ל השנים הייתי יושב-ראש מוע- צת-המנהלים של מיפעלי אתא וזו- דיה. תבדוק בספרים, מה קיבלתי מן ה-

קבוצת המשקיעים בבנק היא בעיקרה ישראלית. לא אני מ'!

חברות הללו. האם עשיתי איזה עסק איי- תן? כאשר קניתי אותן, אמרתי לעמוס כנר-גוריון, מנכ"ל אתא, שימשיך בדיוק כמו קודם, יעבוד עם אותם הבנקים וה- גופים ולא ישנה כלום. רק כדי שלא יגידו שטיבור רוזנבוים השתמש בעסק לטובתו האישית, כבעל-מניות!

איך קניתי את המיפעלים? הייתי צריך לשלם לצדיק יחזקאל דגן הוותועות, כדי להשתחרר ממנו. עיסקת הקנייה היתה כך: קניתי מניות בבנק לפיתוח התעשייה בשני מיליון דולר, ותמורת זאת הבנק נתן לאתא הלוואה גדולה, שבגללה קניתי את המיפעל. על עיסקה זו הפסדתי בדיוק מיליון דולר.

התברר שהמניות שקניתי היו אומנם מכורות תמורת דולרים, אבל לא היו צמו- דות לדולר, כך שכל פיחות הקטין את ערכן. מעולם לא לקחתי באתא אפילו

צבי רכטר השליח אמר : תציל אותו

חולצה לעצמי. כאשר בני היה בארץ ב- חורף, היה לו מעיל-גשם עם חורים, ו- אמרו לו לקנות חדש, אבל הוא פחד לקנות באחא פן יסרבו לקבל ממנו כסף.

מיהו בעל אתא ולודוזה היום? חברה ואדוצית בשם ישראל אתא טראסט. כל הסיפור על קבוצת רוזנבוים הוא מהפה- ש טרה. יש השקעות לזמן ארוך שאסור לי- החזיק בבנק, ומשום כך קמו כמה חברות ואדוציות. הבעלים של הבנק והחברות ה- וואדוציות הם זהים, פרט לבנק המחויי של הסן, הרשום כבעל שליש המניות ב- בנק בלבד. קבוצת המשקיעים בבנק ובר- חברות הוואדוציות היא בעיקרה ישראלית. לא, לא אני מ'. בצבת לא תוציא ממני! אבל אלה ישראלים, בפיורוש!

עכשיו אני חייב בקצת ביקורת עצמית. אני בן 51 כיום, ועושה את חשבון-הנפש שלי. מה עשיתי חיובי ומה עשיתי שלי- י בבעולם. לא גנבתי כתי. תאוות-ימון לא היתה לי. כל הזמן אמרתי שאעשה